C/ Joan Batllori, 21 | 08980 Sant Feliu de Llobregat
93 666 18 59 | cinebaix@cinebaix.com
www.cinebaix.cat

Segueix-nos a:

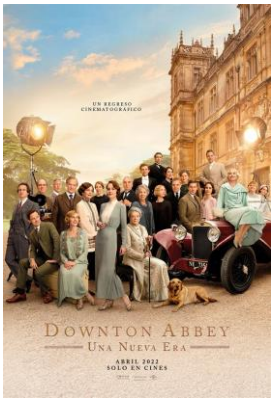

Downton Abbey: Una nueva era

Títol original: *Downton Abbey: A New Era* **Direcció:** Simon Curtis **Guió:** Julian Fellowes **País:** EUA **Durada:** 125 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Hugh Bonneville, Michelle Dockery, Imelda Staunton, Maggie Smith, Dominic West, Hugh Dancy, Laura Haddock, Nathalie Baye **Música:** John Lunn **Fotografia:** Andrew Dunn **Distribuïdora:** Universal Pictures **Estrena a Espanya:** 29/04/2022
Apta per a tots els públics
Doblada en espanyol

SINOPSI

La Violet, la comtessa vídua de Grantham, ha heretat una vil·la al sud de França d'un vell amic. Mentrestant, un cineasta obté el permís de la Mary per rodar una pel·lícula a Downton Abbey. En Robert pensa que tenir actors i actrius fent voltes, maquillats, és una idea terrible, però altres membres de la família, i els servents, estan encantats amb la idea. Per perdre's la "pel·lícula espantosa" de la Mary, com l'anomena en Robert, uns quants membres de la família viatgen al sud de França per resoldre el misteri de per què l'amic de la Violet li va deixar una vil·la. (FilmAffinity)

CRÍTICA

L'aventura dels Crawley a França

Arriba als cinemes la segona pel·lícula inspirada en l'èxit de la sèrie de televisió

Les sis temporades de ***Downton Abbey***, la sèrie, que va començar a emetre's el 2010 per la cadena britànica ITV, van servir durant la dècada passada com una hàbil actualització de l'elegància satírica de George Bernard Shaw (citat aquí explícitament en els diàlegs, juntament amb Scott Fitzgerald), Oscar Wilde, P.G. Wodehouse o Evelyn Waugh. Mostrant la refinada quotidianitat de la família Crawley, entre comtes, hereus i lacais, el format aconseguia satisfer la fascinació davant del luxe i la riquesa per part d'un públic atrapat en un present en crisi, d'una manera similar al que van aconseguir a la dècada dels vuitanta, als Estats Units, *Dinastía*, *Dallas* i *Falcon Crest*, o a Llatinoamèrica *Los ricos también lloran*, amb traços més gruixuts i/o *kitsch*. Una fórmula, una perxa i un propòsit que a l'actualitat continua de moda gràcies a sèries com *The Crown*, *Los Bridgerton*, l'aguda *The Great* o, en certa manera, la plasmació de cossos de somni i trames palatines a l'espanyola *Élite*. La sèrie, creada i guionitzada principalment per Julian Fellowes, s'adaptava, a més, als nous temps introduint ingredients feministes del tot coherents amb el seu enfocament, i ressaltant personatges homosexuals dins d'un cosmos que, diguem-ho sense por, va ser descaradament *criptoqueer* des dels temps de Blake Carrington, J.R. Ewing i Angela Channing.

Arrogants i exquisits

Quan el mateix Fellowes es va proposar, el 2019, traspassar la seva franquícia al format cinematogràfic, s'enfrontava al desafiament de capturar l'interès de nous adeptes sense sacrificar el gust dels fidels; bàsicament, evitar la nostàlgia rància sense caure en el servilisme i l'oportunisme *woke*. Menys acerada i aconseguida que la seva antecessora, però igualment satisfactòria a grans trets, ***Downton Abbey: una nueva era*** té el seu principal interès en les noves incorporacions: al marge de la sempre agradable presència de Nathalie Baye, Laura Haddock i Dominic West broden amb exquisidesa les seves encarnacions d'intèrprets de cinema mut en la transició al sonor. A la direcció, Michael Engler cedeix el torn al més cinematogràfic Simon Curtis (*El arte de vivir bajo la lluvia*, *Mi semana con Marilyn*) sense que la fórmula es torci gens ni mica. La pel·lícula se centra en dues subtrames principals enfilades amb gràcia; convé recordar que Fellowes també va ser guionista de l'esplèndida *Gosford Park* (Robert Altman, 2001). La primera, el rodatge d'una pel·lícula a la mansió, confereix al film un deliciós encant que l'acosta al cinema de Bogdanovich. La segona, centrada en una herència al sud de França, serveix perquè la pel·lícula desveli el seu principal misteri i reti tribut cerimonial a la imprescindible Maggie Smith, qui novament compta amb algunes de les millors rèpliques d'una obra tan aconseguida a múltiples nivells com rigorosament encotillada.

Pablo Vázquez – Fotogramas